

LA REVISIÓ DE L'AGENDA DE LISBOA

Aquest mes es reunirà el Consell Europeu, que és la reunió dels caps d'estat i de govern de la Unió Europea. És una reunió especial, que se'n diu "El Consell de Primavera", centrada a fer balanç anyal de l'anomenada *Agenda de Lisboa*. Aquesta, recordem-ho, es va establir l'any 2000 en una cimera europea sota presidència portuguesa. Els seus objectius són aconseguir que a l'any 2010, l'economia de la Unió sigui més competitiva que la nord-americana, basada en la societat del coneixement, puntera en recerca i innovació, tot assegurant el nivell de benestar social que caracteritza la societat de l'Europa occidental i al que aspiren els nous estats membres.

Han passat cinc anys i en el balanç d'enguany que es farà sota presidència luxemburguesa, no s'ofereixen les realitats que es voldrien. L'economia de la Unió ha crescut per sota de la nord-americana. El progrés científic, innovador i tecnològic ha estat molt inferior al desitjat, amb el que el desfasament del nivell tecnològic i la productivitat s'ha accentuat encara més, i la força i potència de noves economies emergents, com la xinesa i la índia, posen en perill la viabilitat de sectors sencers de l'economia europea. El cas paradigmàtic és el del sector tèxtil, però en podem trobar molts altres, des de l'electrònica professional a la indústria auxiliar de l'automòbil.

Les receptes per aconseguir una societat més competitiva, més capaç de superar els reptes de l'economia globalitzada, ja es varen fixar a Lisboa. Més flexibilització dels mercats laborals, revisió de les prestacions socials, liberalització dels sectors més protegits, més eficàcia de les administracions públiques, eliminació de la burocràcia. Portar-ho a la pràctica ha estat molt difícil. Les promeses electorals han fet que hi haguessin clares regressions com es veu a França i Alemanya. França eliminant la demagògica mesura del límit de les 35 hores setmanals i Alemanya baixant els impostos i incrementant les prestacions socials, va entrar en un procés de recessió econòmica que l'ha portat al nivell d'atur més elevat des de la fi de la Segona Guerra Mundial.

Redreçar-ho és molt costós, políticament i socialment, i s'ha de passar per la vergonya de mostrar la incapacitat de complir amb els compromisos establerts en els pactes d'estabilitat i creixement de la Unió Europea.

A la propera cimera dedicada a la revisió de l'*Agenda de Lisboa*, al bell mig del període que contempla aquesta, es tornarà a insistir en la necessitat de prendre mesures urgents en els anys esmentats per fer realitat els objectius fixats. Però la pregunta és: qui serà capaç de fer-les complir?. Certament, a la Unió Europea li manca el lideratge i la capacitat per fer obligar als estats membres a adoptar les polítiques i les mesures necessàries d'acord amb els seus propis compromisos. Els grans com França i Alemanya, a la vista de les seves incapacitats, el que volen és canviar les regles del joc, en compte de fer l'esforç necessari per complir-les i si no es fa aquest esforç i no es prenen les mesures adequades per fer la economia europea més competitiva, la Unió continuarà fent la *viu-viu* i els Estats Units creixent, finançat entre d'altres, per l'estalvi europeu que troba més remunerador i li ofereix més possibilitats l'economia de l'altra banda de l'Atlàntic que la seva pròpia.

Carles A. Gasòliba
President de la Comissió
D'Economia i Hisenda del Senat.